

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/28/2020
Identifikačné číslo spisu: 2112213442
Dátum vydania rozhodnutia: 23.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2112213442.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu ADVERTA SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Hledíkova 3, 942 01 Šurany, IČO: 35 968 087, zastúpeného advokátom JUDr. Romanom Foltínom, so sídlom Školská 3, 949 01 Nitra, proti žalovanému Merlin Media, s.r.o., so sídlom Bratislavská 45, 917 01 Trnava, IČO: 36 250 902, zastúpenému Vojčík & Partners, s.r.o., so sídlom Rázusova 13, 040 01 Košice, IČO: 36 866 563, za účasti intervenienta na strane žalovaného Generali Poist'ovňa, a. s., so sídlom Lamačská cesta 3/A, 841 04 Bratislava, IČO: 35 709 332, zastúpeného SHM PARTNERS s. r. o., so sídlom Svätoplukova 28, 821 08 Bratislava, IČO: 47 235 616, o zaplatenie 99.602,27 € s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 31Cob/80/2017-514 z 29. októbra 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“) výrokom I. rozsudku č. k. 1Cb/135/2012-381 z 10. februára 2017 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 22.319,90 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 27.262,12 € od 01.01.2012 do 13.05.2015 a vo výške 8,05% ročne zo sumy 22.319,90 € od 14.05.2015 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. rozsudku žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom III. rozsudku žalovanému a intervenientovi na jeho strane priznal nárok na náhradu trov konania v pomernej časti.

2 O odvolaní žalobcu a žalovaného rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 31Cob/80/2017-514 z 29. októbra 2018 tak, že výrokom I. rozsudku zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. a žalovanému uložil povinnosť, aby v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatil žalobcovi sumu 33.701,65 € s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 24.719,90 € od 14.05.2015 do zaplatenia a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom II. rozsudku žalovanému a intervenientovi na jeho strane priznal proti žalobcovi nárok na náhradu 50% trov celého konania.

3 Odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu, ako aj konanie, ktoré mu

predchádzalo bez nariadenia pojednávania, keďže nebolo potrebné doplniť a ani zopakovať dokazovanie a nevyžadoval to ani verejný záujem (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario). Po jeho preskúmaní v medziach odvolacích dôvodov a vád, na ktoré je potrebné prihliadnúť z úradnej povinnosti, dospel k záveru, že odvolanie je čiastočne dôvodné. Konštatoval, že súdom prvej inštancie bol zistený a pre odvolací súd je podľa § 383 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) záväzný skutkový stav uvedený v odsekoch 3.1 až 3.7 rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý vyplýva z vykonaných dôkazov, vyhodnotených vo vzájomnej súvislosti v súlade s § 191 CSP. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí opísal, z ktorých dôkazných prostriedkov jednotlivé skutkové zistenia urobil a tieto neodporujú obsahu listín založených v spise a ani obsahu výpovedí strán a svedkov tak, ako sú zachytené v zápisniciach o pojednávaní.

4 Ako správne uviedol už súd prvej inštancie, predmetom konania boli tri relatívne samostatné nároky. Prvým uplatneným nárokom (ďalej aj „nárok 1“) bol nárok na zaplatenie sumy 4.948,54 €, ktorú žalobca musel zaplatiť Colnému riaditeľstvu Slovenskej republiky (ďalej aj „CR SR“) ako sankciu za nedodržanie rámcovej zmluvy, uzavretej s CR SR na dodávku košiel, pričom dôvodom vzniku tejto sankcie bola okolnosť, že žalovaný nedodal žalobcovi košeľe, ktoré mal následne žalobca dodať CR SR. Druhým nárokom (ďalej aj „nárok 2“) bol nárok na náhradu škody v sume 65.837,29 €, pričom škoda mala žalobcovi vzniknúť tým, že žalovaný mu nedodal košeľe, ktoré si od neho žalobca objednal objednávkami č. 1 a 2, takže žalobca si tieto košeľe musel objednať u tretích osôb (spoločnosti RUTEX Trade, s.r.o. a spoločnosti PRESTIGE, s.r.o.). Pokiaľ by ich žalovaný dodal, predstavovala by jednotková cena za košeľu približne 4,- €, pričom spoločnosti RUTEX Trade, s.r.o. (ďalej aj „RUTEX“) a PRESTIGE, s.r.o. (ďalej aj „PRESTIGE“) si za košeľe účtovali ceny vyššie a celkový rozdiel týchto cien za celú dodávku predstavoval uplatnenú náhradu škody. Tretím nárokom (ďalej aj „nárok 3“) bol zvyšok preddavku, ktorý žalobca poskytol žalovanému na plnenie rámcovej dohody o dodávke košiel, uzavretej s ním. Celková výška preddavku pôvodne predstavovala 90.000,- €, z čoho žalovaný ešte pred podaním žaloby vrátil žalobcovi sumu 45.000,- €, takže nevrátených zostalo 45.000,- €. Z uvedenej sumy žalobca žiadal vrátiť 28.816,53 €, keďže uznal, že žalovaný mohol z tohto preddavku použiť sumu 16.183,47 € bez DPH na úhradu kúpnej ceny za časť dodaných košiel.

5 Z obsahu odvolaní žalobcu a žalovaného je zřejmé, že nárok 1 nie je predmetom odvolaní, keďže žalobca a ani žalovaný voči dôvodnosti tohto nároku nič nenamietali. Predmetom odvolacieho konania tak zostali dva sporné nároky, a to nárok 2 (ušlý zisk) a nárok 3 (vrátenie zvyšku preddavku).

6 Odvolací súd sa stotožnil s riešením otázky nároku na ušlý zisk zo strany súdu prvej inštancie a v podrobnostiach odkázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je správne. Nebolo sporné, že žalobca ako objednávateľ (kupujúci) a žalovaný ako dodávateľ (predávajúci) dňa 07. januára 2010 uzavreli rámcovú dohodu č. 10 na dodanie tovaru, pričom v článku III ods. 3 sa žalovaný zaviazal dodať objednávateľovi tovar na základe samostatne vystavenej objednávky do 6 kalendárnych týždňov od jej prijatia. Cena za jednotlivé objednávané tovary (košeľe pre colníkov) bola výslovne dohodnutá v článku II ods. 4 pevnými sumami za 1 kus. Rámcová zmluva v spojení s jednotlivými objednávkami žalobcu, ktoré vymedzujú konkrétne počty jednotlivých druhov košiel, ktoré mal žalovaný dodať, predstavuje (čiastkové) kúpne zmluvy podľa § 409 a nasl. Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obch. zák.“). Z § 420 ods. 1 Obch. zák. vyplýva pre predávajúceho povinnosť dodať tovar v akosti určenej v zmluve; tá bola v predmetnej veci podrobne vymedzená v prílohách č. 1 až 27 rámcovej dohody, ktoré obsahovali podrobné technické špecifikácie dodávaných košiel, pričom jednou zo základných technických špecifikácií podľa prílohy č. 1 bolo materiálové zloženie v pomere 45% polyester a 55% bavlna. Žalobca si objednávkami č. 1 a 2 objednal u žalovaného dodávku 26.000 ks košiel v presne rozpísaných množstvách a parametroch, ktoré síce žalovaný dodal, avšak dodal ich v nevyhovujúcej materiálovej kvalite, keďže zloženie materiálu bolo 33% bavlna a 67% polyester. Dodané košeľe tak svojou kvalitou celkom zrejme nevyhovovali dohodnutým vlastnostiam dodávaného tovaru a žalovaný porušil svoju povinnosť uvedenú v § 420 Obch. zák., v dôsledku čoho mal tovar vady v zmysle § 425 Obch. zák. Takéto porušenie je podľa názoru odvolacieho súdu porušením podstatným v zmysle § 345 ods. 2 Obch. zák., keďže žalovaný mohol rozumne predvídať z obsahu zmluvy a z okolností, za ktorých bola uzavretá (dodávka pre CR SR), že žalobca nebude mať záujem na dodaní košiel, ktoré nevyhovujú

vymedzenej materiálovej špecifikácii. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca včas vady žalovanému vytkol reklamáciou z 24. marca 2010, v ktorej zároveň od žalovaného žiadal, aby nedostatky odstránil v lehote do 30 dní. Uvedený písomný prejav žalobcu je uplatnením nároku z vád v zmysle § 436 ods. 1 písm. a/ Obch. zák., a to dodaním náhradného tovaru za vadný tovar. V tomto smere odvolaciemu súdu neušlo, že žalobcom určená lehota v reklamácii je dlhšia, než lehota dohodnutá v článku VI ods. 5 rámcovej dohody, podľa ktorej bol dodávateľ (žalovaný) povinný do 10 dní od doručenia písomnej reklamácie pristúpiť k jej vybaveniu a bezplatne uspokojiť nároky objednávateľa vyplývajúce z vád tovaru.

7 Žalobca sa však mýli pri posudzovaní právnych následkov, ktoré sú spojené s následným neuspokojením nároku kupujúceho z vady tovaru. Z § 436 ods. 2 Obch. zák. vyplýva, že kupujúci nie je oprávnený uplatnený nárok zmeniť bez súhlasu predávajúceho. Ak kupujúci uplatní nárok spočívajúci vo výmene vadného tovaru (teda v dodaní náhradného - bezvadného tovaru), je touto svojou voľbou viazaný a musí poskytnúť predávajúcemu (žalovanému) primeranú lehotu na splnenie tejto povinnosti, čo vyplýva aj z poslednej vety § 436 ods. 2 Obch. zák., upravujúcej ďalšie nároky kupujúceho len pre prípad, že k odstráneniu vád nedôjde v primeranej dodatočnej lehote. Ak však predávajúci túto svoju povinnosť nespĺní, neznamená to bez ďalšieho zánik viazanosti kupujúceho vykonanou voľbou. Z poslednej vety § 436 ods. 2 Obch. zák. jednoznačne vyplýva to, že pokiaľ predávajúci tento nárok kupujúceho neuspokojí ani v dodatočnej lehote, môže kupujúci odstúpiť od zmluvy. Podľa názoru odvolacieho súdu z § 436 Obch. zák. jednoznačne vyplýva, že pri uplatnení nároku kupujúceho v podobe dodania náhradného tovaru je síce predávajúci povinný dodať tento tovar v primeranej lehote, avšak ani pokiaľ ho v tejto lehote nedodá, nie je tým oslobodený od svojej povinnosti až dotedy, pokiaľ kupujúci v súlade s citovaným ustanovením neodstúpi od kúpnej zmluvy. To vyplýva aj z § 365 ods. 1 Obch. zák., podľa ktorého je dlžník v omeškaní až do času riadneho splnenia alebo do zániku záväzku iným spôsobom, v spojení s § 324 ods. 3 Obch. zák., podľa ktorého sa pri vadnom plnení a nevyužití práva odstúpiť od zmluvy mení obsah záväzku spôsobom, ktorý zodpovedá národom veriteľa z vadného plnenia. Obchodný zákonník neumožňuje kupujúcemu, aby sa po tom, čo si zvolil nárok na dodanie náhradného tovaru, považoval za oslobodeného od viazanosti takto zvoleným národom len preto, že uplynula dodatočná lehota poskytnutá predávajúcemu na dodanie náhradného tovaru. Kupujúci takisto nemôže vychádzať z toho, že môže ohľadom predmetu zmluvy robiť dispozície vo vzťahu k tretím osobám. Z § 324 ods. 3 a § 436 ods. 2 Obch. zák. potom vyplýva, že kupujúci nie je až do odstúpenia od zmluvy (pre neuspokojenie nároku z vád ani v dodatočnej primeranej lehote) oprávnený nechať si tovar dodať od tretej osoby. Kupujúci je podľa § 365 ods. 1 Obch. zák. povinný aj po uplynutí dodatočnej primeranej lehoty až do okamihu odstúpenia od zmluvy prijať dodatočné plnenie náhradného tovaru zo strany predávajúceho a naopak, predávajúci je oprávnený takéto náhradné plnenie kupujúcemu ponúknuť. Až do okamihu odstúpenia od zmluvy teda predávajúci môže vychádzať z toho, že kupujúci má záujem na plnení zmluvy v súlade s národom, ktorý uplatnil z vád tovaru. Ak kupujúci prejavil, že má záujem o dodanie náhradného tovaru, potom nemôže zároveň nechať si tento tovar dodať od tretej osoby na základe osobitne uzavretého právneho vzťahu s touto treťou osobou, resp. môže takto postupovať, avšak prípadné ekonomické dôsledky tohto postupu musí znášať sám. Správny je preto záver súdu prvej inštancie o tom, že v takomto prípade škoda v podobe cenového rozdielu medzi cenou tovaru, za ktorý ho mal dodať predávajúci a cenou, za ktorú ho kupujúci kúpil od tretej osoby, nevzniká v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním predávajúceho. Kým totiž predávajúci môže (a musí) dodať náhradný tovar (až do odstúpenia od zmluvy), nemá kupujúci oprávnený dôvod obstarávať tento tovar u tretej osoby. Takéto právo by mohol mať až v prípade, keby od zmluvy s predávajúcim odstúpil a záväzok predávajúceho dodať tovar by zanikol „iným spôsobom“ v zmysle § 324 ods. 3 a § 365 ods. 1 Obch. zák.

8 V tejto súvislosti je osobitne možné poukázať na výslovné znenie § 456 Obch. zák., z ktorého vyplýva, že uskutočniť tzv. náhradný obchod sú strany kúpnej zmluvy oprávnené až po odstúpení od kúpnej zmluvy, resp. až po takomto platnom odstúpení od zmluvy môže byť súčasťou nároku na náhradu škody rozdiel v cenách medzi obchodom v zmysle kúpnej zmluvy a náhradným obchodom uzavretým namiesto neho. Z uvedeného ustanovenia možno takisto vyvodiť, že až do odstúpenia od zmluvy nemôže byť takýto rozdiel súčasťou náhrady škody, na ktorý má nárok kupujúci voči predávajúcemu. Okrem

toho je možné takýto postup považovať za rozporný aj s § 440 ods. 2 Obch. zák. podľa ktorého uspokojenie, ktoré možno dosiahnuť uplatnením nárokov podľa § 436, nemožno dosiahnuť uplatnením z iného právneho dôvodu. Ak žalobca ako kupujúci v predmetnej veci uplatnil nárok na dodanie náhradného tovaru, je tým zabezpečené splnenie predmetu rámcovej dohody č. 10, teda dodanie bezvadného tovaru v súlade s ním. Týmto plnením potom môže kupujúci (až do prípadného odstúpenia od zmluvy) dosiahnuť uspokojenie tohto svojho nároku, takže nemôže ako náhradu škody uplatňovať náklady na jeho uspokojenie inou osobou než predávajúcim. V súlade s tým je potom potrebné ustanovenia § 324 ods. 4, § 436 ods. 4 a § 440 ods. 1 Obch. zák. vykladať tak, že kupujúci má nárok len na náhradu škody, ktorá je dôsledkom dodania tovaru s vadami (§ 425 ods. 1 Obch. zák.), nie tej škody, ktorá by mohla byť až dôsledkom neuspokojenia zvoleného nároku z väd (nedodanie náhradného tovaru).

9 Odvolací súd sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie o primeranosti žalovaným požadovanej 90-dňovej lehoty (ako primeranej dodatočnej lehoty v zmysle § 436 ods. 2 Obch. zák.). Žalobca správne poukázal na to, že z rámcovej dohody č. 10 nevyplývalo, kde a akým spôsobom si má žalovaný nechať vyrobiť objednané košeľe. To, že si ich žalovaný nechal vyrábať v Číne, bolo rozhodnutím žalovaného, ktorý ani netvrdil, že by to od neho žalobca požadoval alebo by mu takéto miesto výroby nanucoval. Potom ale nemožno na ťarchu žalobcu zohľadniť problémy žalovaného s jeho čínskym dodávateľom a len z tohto dôvodu nemožno predlžovať primeranú dodatočnú lehotu. Argumentácia súdu prvej inštancie je nesprávna aj z toho dôvodu, že vychádza z akejsi nezáväznosti rámcovej dohody č. 10, keď súd prvej inštancie tvrdil, že obom stranám bolo jasné, že dohodnutá 6-týždňová lehota sa nedá stihnúť bez toho, aby sa niekoľko týždňov vopred nezačalo s prípravami. Takýto výklad rámcovej dohody č. 10 nemá žiadnu oporu v zistenom skutkovom stave a v aplikácii výkladových pravidiel § 266 ods. 1 až 4 Obch. zák. Zo zisteného skutkového stavu nevyplýva, že by sa článok III ods. 3 rámcovej dohody č. 10 mal podľa § 266 Obch. zák. vykladať tak, že lehota 6 týždňov je len orientačná alebo že je reálne nespĺniteľná bez predbežnej prípravy. Naopak, vychádzajúc z princípu „pacta sunt servanda“ bolo povinnosťou žalovaného splniť túto dohodu presne tak, ako znela, teda dodať tovar do 6 týždňov od objednávky. Navyše, už zo spojenia „primeraná dodatočná lehota“ vyplýva, že má ísť len o určité nadstavenie existujúcej lehoty na plnenie, poskytnutie akejsi poslednej možnosti napraviť vadnú dodávku, v dôsledku čoho je v zásade vylúčené, aby táto dodatočná primeraná lehota bola dlhšia, než samotná lehota plnenia dohodnutá v zmluve. Vo výsledku sú však tieto úvahy súdu prvej inštancie nepodstatné, keďže zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že žalobca od (čiastkovej) kúpnej zmluvy (vzniknutej objednávkou č. 1 a objednávkou č. 2) neodstúpil v súlade s § 436 ods. 1 písm. d/, ale ani § 436 ods. 2 poslednou vetou Obch. zák., teda po nedodaní náhradného tovaru v dodatočnej lehote. Za prejav o odstúpení je možné považovať až jeho vyjadrenie v liste z 13. apríla 2011, v ktorom uviedol, že na dodávke náhradného tovaru netrvá. Teda, žalobca až po tomto dátume mohol uzavrieť náhradný obchod na dodávku košiel, ktoré mal pôvodne dodať žalovaný a až v takomto prípade by cenový rozdiel bol nahraditeľnou škodou v zmysle § 456 Obch. zák. Žalobca však náhradný tovar objednal už v priebehu marca 2010 a zaplatil zaň cca do júla 2010, teda ešte skôr, než od (čiastkovej) kúpnej zmluvy, uzavretej so žalovaným, odstúpil. Odvolací súd preto dospel k záveru, že takto vynaložené náklady (vyššia cena) neboli vynaložené v príčinnej súvislosti s nespĺnením zvoleného nároku z väd žalovaným, čím nie je splnená jedna zo základných podmienok nároku na náhradu škody v zmysle § 373 Obch. zák.

10 Vyššia cena uvedená v rámcových dohodách, uzavretých so spoločnosťami RUTEX Trade, s.r.o. a PRESTIGE, s.r.o. nebola v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti zo strany žalovaného, keďže žalobca sa pre takúto vyššiu cenu rozhodol sám, v rámci určitej diverzifikácie, pričom ho do nej nikto nenútil. Pokiaľ žalobca videl vznik škody v ušlom zisku z budúcich (možných) objednávok zo strany CR SR až do celkového predpokladaného množstva 55.000 košiel, uvedeného v rámcovej dohode, resp. dokonca v poškodení dobrého mena, ide o pokus o neprípustnú zmenu žaloby v odvolacom konaní (§ 370 CSP). Žalobca totiž v žalobe vymedzil uplatňovaný nárok na náhradu škody výslovne ako rozdiel medzi cenami dohodnutými so žalovaným a cenami, ktoré musel zaplatiť náhradným dodávateľom (RUTEX a PRESTIGE), teda nie spôsobom uvedeným v odvolaní. Na preukázanie takto novovymedzeného nároku na náhradu škody by žalobca musel predniesť iné prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, než boli doteraz prednesené, pričom takéto prostriedky procesného útoku a

procesnej obrany by boli celkom zjavne neprípustnými novotami v zmysle § 366 CSP. Odvolací súd sa preto takto vymedzenými nárokmi podrobnejšie nezaoberal.

11 Vo vzťahu k nároku 3 na vrátenie preddavku súd prvej inštancie správne vychádzal z toho, že spornou zostáva jeho časť 43.972,- €, pričom na jeho vrátenie mal žalobca nárok v dôsledku zániku rámcovej dohody č. 10 ako na plnenie, ktorého právny dôvod odpadol v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Žalovaný nedôvodne namietal, že súd prvej inštancie nezapočítal nároky žalovaného na sumy 215,- € za ubytovanie a 813,- € za dodávku reflexných viest v inej veci oproti tomuto nároku žalobcu. Naopak, z odseku 89 rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že takýto zápočet vykonal. Spornou medzi stranami zostala otázka, akú sumu bol žalovaný oprávnený započítať si za dodávku 4.060 ks košiel z Turecka. Súd prvej inštancie správne vychádzal z toho, že táto dodávka bola realizovaná v rámci rámcovej dohody č. 10 medzi stranami, v dôsledku čoho sa na ňu v prvom rade vzťahuje táto dohoda. Súd prvej inštancie takisto správne posúdil otázku, či došlo k zmene cien uvedených v tejto dohode, a to e-mailovou výmenou medzi konateľom žalovaného a svedkom L.. Odvolací súd sa však nestotožnil s jeho názorom, že v predmetnej veci by konanie svedka L. malo zaväzovať žalobcu. Z § 15 ods. 2 Obch. zák. totiž vyplýva, že ak osoba (uvedená v ods. 1) svojím konaním prekročí rozsah poverenia podľa ods. 1, toto konanie podnikateľa zaväzuje len vtedy, ak tretia osoba o prekročení rozsahu poverenia nevedela a s prihliadnutím na všetky okolnosti ani nemohla vedieť. Je zrejmé, že ods. 2 odkazuje na § 15 ods. 1 Obch. zák., z ktorého vyplýva, že kto bol pri prevádzkovaní podniku poverený určitou činnosťou, je splnomocnený na všetky úkony, ku ktorým pri tejto činnosti dochádza. Vo všeobecnosti platí, že nie je rozhodný vzťah tejto osoby k podnikateľovi, ani forma poverenia nie je predpísaná. Avšak zo súvislostí oboch týchto ustanovení vyplýva, že dobromyseľnosť tretej osoby podľa § 15 ods. 2 Obch. zák. sa musí zakladať na určitej vedomosti o poverení pre konajúcu osobu, pričom samotná dobromyseľnosť tretej osoby podľa § 15 ods. 2 Obch. zák. sa týka len okolnosti, či konajúci prekračuje rozsah poverenia, ale nie toho, či takéto poverenie existuje. V opačnom prípade by totiž mohol ktokoľvek konať za podnikateľa s treťou osobou a táto tretia osoba by sa vždy mohla brániť tým, že o jeho neoprávnenosti nevedela a ani vedieť nemohla. Ustanovenie § 15 ods. 2 Obch. zák. možno použiť až vtedy, ak tretia osoba môže z určitých okolností súdiť, že konajúca osoba bola niečím poverená. Môže ísť napr. o jej bežné pracovné zaradenie alebo o prejav podnikateľa, že táto osoba je niečím poverená. V predmetnej veci zistený skutkový stav nedáva žiadny podklad pre záver súdu prvej inštancie o tom, ako sa žalovaný mohol domnievať, že svedok L. je vôbec poverený rokovať a konať o obchodných otázkach (cenotvorba) za žalobcu. Zo zisteného skutkového stavu totiž vyplýva len to, že žalobca prizval tohto svedka ako tovaroznalca a tento sa vyjadroval len ku kvalite materiálov. Takisto z e-mailovej komunikácie nevyplýva, že by žalobca kedykoľvek voči žalovanému prejavil, že svedok L. je ním poverený o týchto otázkach rokovať. Vykonaným dokazovaním nebol preukázaný ani konkrétny priebeh pracovných ciest v Číne a Turecku a nebolo preukázané, čo konkrétne tam svedok L. robil alebo hovoril a ako na to reagoval žalobca. V tomto smere neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že kým žalovaný svoj e-mail zo 16. februára 2010 o 9:13 hod. (s požiadavkou na schválenie ceny) adresoval tak svedkovi L., ako aj konateľovi žalobcu, ďalšia komunikácia prebiehala len medzi žalovaným a svedkom L.. Odvolací súd zdôraznil, že tvrdená dobromyseľnosť žalovaného ohľadom oprávnenia svedka L. dohadovať zmenu ceny v zmysle § 15 ods. 2 Obch. zák. sa nemôže zakladať len na tom, že tento svedok sa k cene vyjadroval. Takýto výklad by znamenal, že ktokoľvek bez akéhokoľvek vzťahu by mohol robiť úkony za podnikateľa len na základe vlastného rozhodnutia robiť ich a podnikateľ by takýmito úkonmi musel byť viazaný, čo však odporuje § 15 ods. 1 a 2 Obch. zák.

12 Ďalej odvolací súd uviedol, že v konečnom dôsledku považuje otázku, či bol svedok L. oprávnený konať za žalobcu, za nerozhodnú. Súd prvej inštancie totiž správne uzavrel, že podľa článku II ods. 3 rámcovej dohody č. 10 sa cena mohla meniť len pri legislatívnej zmene colných a daňových predpisov, prípadne iných právnych predpisov, ktoré majú dopad na tvorbu ceny, a vždy len po vzájomnej dohode zmluvných strán. Konkrétne jednotkové ceny za jednotlivé typy košiel boli pevne stanovené v tabuľke v článku II ods. 4 dohody, ktorá podľa článku IX ods. 2 mohla byť zmenená a doplnená len formou písomného číslovaného dodatku, schváleného a podpísaného oboma zmluvnými stranami. Samotná rámcová dohoda bola pritom uzavretá na podpísanej listine, teda písomne v zmysle § 40 ods. 3 OZ.

Akákolvek zmena jednotkovej ceny v zmysle článku II ods. 4 nepochybne predstavuje zmenu dohody, ktorá si vyžadovala formu uvedenú v článku IX ods. 2. Z ustanovenia § 272 ods. 2 Obch. zák. výslovne vyplýva, že ak písomná zmluva obsahuje ustanovenie, že sa môže meniť len písomne, môže sa meniť len takouto formou. Teda, aj akákolvek zmena jednotkových cien v článku II ods. 4 rámcovej dohody by si na svoju platnosť vyžadovala písomný dodatok, podpísaný oboma zmluvnými stranami. Zo zisteného skutkového stavu pritom nevyplýva, že by takýto dodatok bol medzi stranami uzavretý a žalovaný jeho existenciu ani netvrdil. Z uvedeného dôvodu preto e-mailovou výmenou zo 16. a 17. februára 2010 nemohlo dôjsť k zmene jednotkových cien košiel. Tvrdenie žalovaného, že niet logického dôvodu, aby žalovaný plnil žalobcovi na vlastné riziko, je v prerokovanej veci irelevantné. Žalovaný totiž zjavne plnil preto, lebo sa domnieval, že uvedenou e-mailovou výmenou došlo k dohode o vyššej cene. To však svedčí len o jeho omyle pri hodnotení existujúceho stavu, no nijako to nevysvetľuje, prečo by mal byť žalobca platne zaviazaný zaplatiť mu takúto zvýšenú cenu. Rovnako nemožno akceptovať argument žalovaného, že rámcová dohoda pripúšťala zvýšenie ceny aj v článku IV ods. 5, pretože z uvedeného ustanovenia vyplýva len povinnosť žalovaného informovať žalobcu o zmenách týkajúcich sa predmetu dohody, pričom z neho nevyplýva, že by takouto informáciou dochádzalo k zmene dohody, resp. že by takáto informácia zakladala právo žalovaného žiadať zmenu dohody (napr. úpravou cien). Rovnako nie je dôvodná námietka žalovaného, že žalobca pol roka cenu nenamietal. Kupujúci podľa Obchodného zákonníka nie je povinný „reklamovať“ cenu a na rozdiel od predchádzajúcich úprav neexistuje ani povinnosť „vrátiť“ faktúru ako neopodstatnenú.

13 Súd prvej inštancie tiež nesprávne postupoval, keď nedôvodne odlišil právny režim ceny výsekovkej formy (raznica) a košiel. Rámcová dohoda č. 10 v spojení s jednotlivými objednávkami znamenala vznik kúpnych zmlúv medzi stranami podľa § 409 Obch. zák. Z § 409 ods. 1, ale aj z § 448 ods. 1 Obch. zák. potom vyplýva, že povinnosťou kupujúceho je zaplatiť len kúpnu cenu. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka nemožno vyvodiť, že by kupujúci mal znášať náklady predávajúceho, ktoré by sa mohli alebo mali do cenotvorby pretavovať. Pri kúpnej zmluve hospodárske riziko rastu ceny vstupov znáša predávajúci, rovnako ako znáša náklady potrebné na odstraňovanie prípadných väd. V rámcovej dohode č. 10 boli tieto zásady výslovne vyjadrené aj v článku II ods. 2, podľa ktorého sú v cene započítané všetky ekonomicky oprávnené náklady a primeraný zisk a cena zahŕňa všetky poplatky a náklady súvisiace s dodávkou tovaru v rozsahu a kvalite požadovanej v dohode. Z uvedeného je celkom zrejmé, že všetky náklady na výrobu a dodávku objednaných košiel znáša predávajúci - žalovaný a povinnosťou žalobcu ako kupujúceho bolo len zaplatiť cenu vyplývajúcu z článku II ods. 4 rámcovej dohody. Medzi stranami nebolo sporné, že výseková forma (raznica) bola potrebná na výrobu košiel objednaných žalobcom u žalovaného, avšak náklad na ňu v súlade s článkom II ods. 2 dohody znášal žalovaný ako predávajúci. Jej premietnutie do ceny, resp. dojednanie osobitného zvýšenia ceny o sumu nákladov žalovaného na výrobu raznice je rovnakou dohodou o zmene ceny predmetu zmluvy, ako je aj dohoda o zmene jednotkovej ceny košele na 7,70 €/ks. Musí preto pre ňu platiť všetko to, čo bolo uvedené vyššie, teda že k nej mohlo dôjsť len za podmienok uvedených v článku II ods. 3 a len písomným dodatkom v zmysle článku IX ods. 2. E-mailová výmena medzi žalovaným a svedkom L. zo 16. a 17. februára 2010 nespĺňa žiadnu z týchto podmienok, v dôsledku čoho ňou nemohlo dôjsť k zmene rámcovej dohody č. 10, teda ani k zvýšeniu dohodnutej ceny o náklady na výrobu raznice. Súd prvej inštancie preto postupoval nesprávne, keď žalovanému priznal na zápočet aj sumu 2.400,- €. Z nevráteného preddavku 45.000,- € treba preto odpočítať na zápočet uznaných 215,- € a 813,- €. Okrem toho možno žalovanému uznať na zápočet len cenu za dodávku 4.060 ks košiel, vyúčtovaných faktúrou z 23. februára 2010 č. 201017, ale len vo výške zodpovedajúcej jednotkovým cenám podľa článku II ods. 4 rámcovej dohody. Za tieto košele má potom žalovaný nárok na cenu vo výške 16.183,47 € bez DPH, teda 19.258,33 € s DPH a len túto cenu možno započítať voči pohľadávke žalobcu na vrátenie zvyšku preddavku. Celkovo je tak žalovaný povinný vrátiť žalobcovi zvyšok preddavku v sume 24.713,67 € (45.000,- € - 215,- € - 813,- € - 19.258,33 €). Ďalšie námietky žalovaného vo vzťahu k tomuto nároku nie sú dôvodné. V posudzovanej veci žalovaný dodal žalobcovi 4.060 ks košiel v rámci plnenia svojich povinností predávajúceho z rámcovej dohody č. 10, teda na základe daného platného dôvodu a žalobca s nimi po nadobudnutí vlastníctva k nim naložil oprávnené ako ich vlastník (§ 126 OZ). Žalovaný tu pod pojmom „bez dôvodné obohatenie“ rozumie skôr akési „ekonomické zvýhodnenie“ v tom zmysle, že žalobca dostal košele, ktoré žalovaný vyrobil drahšie, než očakával. Ako však je už

vyššie uvedené, toto riziko musel znášať žalovaný ako predávajúci. Argument o potrebe odpočítať DPH z ceny nepovažoval ani odvolací súd za podstatný. Okolnosť, že DPH môže byť za zákonných podmienok podnikateľom uplatnená na odpočet, eventuálne aj vrátená zo strany štátu, totiž nemá nijaký vplyv na výšku vzájomných záväzkov medzi podnikateľmi. Vzťah pri vrátení a odpočítaní dane totiž vzniká medzi štátom a podnikateľom, nie medzi podnikateľmi navzájom. Medzi podnikateľmi musí byť preto DPH vždy súčasťou ich vzájomných pohľadávok. Argumentáciu „konaním bez príkazu podľa § 744 ods. 1 Obch. zák.“ považuje odvolací súd za málo zrozumiteľnú. Ak aj svedok L. zasiahol do záležitostí žalobcu tým, že rokoval so žalovaným a odsúhlasil vyššiu cenu, nevyplýva z toho nijakým spôsobom to, že by takýto úkon bol záväzný pre toho, do ktorého záležitostí sa zasiahlo. Naopak, podmienky, za akých konanie tretích osôb zaväzuje iné osoby, sú upravené v iných ustanoveniach, napr. v § 15 Obch. zák.

14 Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že žalobca mal ku dňu podania žaloby nárok na zaplatenie 4.948,45 € a 24.713,67 € ako zvyšku preddavku poskytnutého žalovanému, teda celkovo 29.662,12 €. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že omeškanie žalovaného so zaplatením týchto súm nastalo 01. januára 2012, odkedy si ho žalobca v žalobe uplatnil a proti tomuto záveru neboli vznesené žiadne odvolacie námietky. Podľa § 369 ods. 1 Obch. zák. (v znení účinnom do 31.01.2013 - § 768k ods. 2 Obch. zák.) v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. vznikol žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania vo výške 9% ročne z uvedenej sumy. Zo zisteného skutkového stavu však zároveň vyplýva, že žalovaný 13. mája 2015 zaplatil 4.942,22 €, takže celková dlžná istina klesla na 24.719,90 €. Na základe uvedeného žalobca má do 13. mája 2015 nárok na úrok z omeškania počítaný z pôvodnej istiny 29.662,12 € v celkovej výške 8.981,53 €, ako aj nárok na pokračujúci úrok z istiny 24.719,90 € od 14. mája 2015. Keďže súd prvej inštancie žalobcovi priznal menej, než mu podľa vyššie uvedeného patrilo, odvolací súd podľa § 388 CSP vecne nesprávny rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovel v časti o zaplatenie sumy 24.719,90 € spolu s kapitalizovaným úrokom z omeškania do 13. mája 2015, teda celkom 33.701,65 € (24.719,90 € + 8.981,53 €), ako aj v pokračujúcom úroku z omeškania a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

15 Zmenou napadnutého rozsudku vznikla podľa § 369 ods. 2 CSP odvolaciemu súdu povinnosť rozhodnúť o celom nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania, v dôsledku čoho odvolací súd podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 369 ods. 1 CSP priznal prevažne úspešnému žalovanému, ako aj intervenientovi vystupujúcemu na jeho strane nárok na náhradu 50% (25:75) všetkých trov konania proti neúspešnému žalobcovi (výrok II.).

16 Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od riešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Z obsahu dovolania vyplýva, že sa jedná o otázku „zákonného splnomocnenia svedka L. a jeho oprávnenia zmeniť cenu tovaru v mene žalobcu v rámci komunikácie prostredníctvom e-mailu“.

17 Dovolateľ uviedol, že sa nestotožňuje s názorom odvolacieho súdu, ktorý nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že konanie svedka L. by malo zaväzovať žalobcu. Poukázal na to, že podľa názoru odvolacieho súdu v zmysle § 15 ods. 2 Obch. zák. platí, že ak osoba (uvedená v ods. 1) svojím konaním prekročí rozsah poverenia podľa odseku 1, toto konanie podnikateľa zaväzuje len vtedy, ak tretia osoba o prekročení rozsahu poverenia nevedela a s prihliadnutím na všetky okolnosti ani nemohla vedieť a dobromyseľnosť tretej osoby podľa § 15 ods. 2 Obch. zák. sa musí zakladať na určitej vedomosti o poverení pre konajúcu osobu. Odvolací súd tiež uviedol, že tvrdená dobromyseľnosť žalovaného - ohľadom oprávnenia svedka L. dohadovať zmenu ceny podľa § 15 ods. 2 Obch. zák. - sa nemôže zakladať len na tom, že tento svedok sa k cene vyjadroval, pretože taký výklad by znamenal, že ktokoľvek, bez akéhokoľvek vzťahu, by mohol robiť úkony za podnikateľa len na základe vlastného rozhodnutia a podnikateľ by takýmito úkonmi musel byť viazaný, čo podľa názoru odvolacieho súdu odporuje právnej úprave vyplývajúcej z § 15 ods. 1 a 2 Obch. zák. S uvedeným názorom odvolacieho súdu žalovaný (v dovolaní je nesprávne uvedené žalobca - poznámka dovolacieho súdu) nesúhlasil s poukazom na to, že je nepochopením skutkového stavu, ako aj zaužívaných obchodných vzťahov a

spôsobu komunikácie medzi žalobcom a žalovaným pri obchodných transakciách. Záver odvolacieho súdu je nesprávny a nezohľadňuje špecifickosť posudzovaného prípadu. Dovolateľ ďalej uviedol, že obdobne ako konštatoval odvolací súd, má za to, že ustanovenie § 15 ods. 2 Obch. zák. je možné aplikovať až vtedy, ak tretia osoba môže z určitých okolností súdiť, že konajúca osoba bola niečím poverená, pričom môže ísť napr. o jej bežné pracovné zaradenie alebo o prejav podnikateľa, že táto osoba je niečím poverená, a to či o výslovný alebo konkludentný prejav (napr. aktívna účasť konajúcej osoby na obchodných rokovaniach s vedomím podnikateľa). Podľa názoru dovolateľa, zo zisteného skutkového stavu jednoznačne vyplýva, že svedok L. aktívne participoval na dodávke tovaru tým, že sa zúčastnil spolu so žalobcom a žalovaným na pracovnej ceste v Číne, v rámci ktorej sa posudzovali referenčné vzorky tovaru pre CR SR, ďalej sa zúčastnil pracovnej cesty v Turecku, v rámci ktorej žalobca a žalovaný rokovali s dodávateľom tovaru z Turecka a súčasne vzhľadom na okolnosti prípadu mal žalovaný dôvodne za to, že svedok L. vystupoval za žalobcu (dopytoval sa na cenu tovaru, dohodol cenu iných produktov - reflexných viest pre políciu, dopytoval sa na cenu prepravy tovaru a podobne), konal v jeho mene, zastupoval žalobcu pred žalovaným, pričom žalovaný nemohol vedieť o prípadnom prekročení poverenia svedka (resp. výnimke z bežnej komunikácie, bežných úkonov) zastupovať žalobcu v komunikácii o navýšenej cene košieľ. Poukázal na to, že svedok L. e-mailom zo dňa 17.02.2010 o 9.38 hod. schválil cenu na vesty, aj keď predmet e-mailu bol jednoznačne označený ako „Subject:RE:ceny košeľ“ a ďalším e-mailom zo dňa 17.02.2010 o 16.02 hod. svedok L. jednoznačne potvrdil cenu košieľ, čo je možné vyvodiť jednak z obsahu komunikácie, ktorá schváleniu ceny košieľ predchádzala a súčasne z predmetu samotného e-mailu, ktorý je nezameniteľný a je nepochybné, že účastníci e-mailovej konverzácie komunikovali o cene košieľ, resp. tovaru.

18 Dovolateľ ďalej namietal, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil vykonaný dôkaz - výpoveď svedka L. (bod 20 odôvodnenia dovolania), pretože sa vôbec nezaoberal tým, že výpoveď svedka L. - pokiaľ ide o potvrdenie ceny iba výsekovej formy bez potvrdenia ceny tovaru - bola účelová, s cieľom nepoškodiť a nevypovedať v neprospech žalobcu, keďže sú obchodnými partnermi.

19 Dovolateľ tiež namietal, že odvolací súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pokiaľ ide o možnosť zmeniť dohodnutú cenu v zmysle rámcovej dohody č. 1 (bod 22 odôvodnenia dovolania), keď okrem článku II ods. 3 dohody a okrem článku IX ods. 2 dohody bolo možné dohodu zmeniť a doplniť len formou písomného a očíslovaného dodatku, schváleného a podpísaného oboma zmluvnými stranami. Podľa názoru dovolateľa, nie je možné predmetnú dohodu vykladať formalisticky v tom smere, že cena tovaru bola po celý čas trvania dohody nemenná. Žalovaný ako dodávateľ potvrdil predmetnú skutočnosť práve e-mailovou komunikáciou a odobrením ceny za dodané košeľe z Turecka, pričom si súčasne splnil povinnosť oznámiť objednávateľovi (žalobcovi) zmenu okolností majúcich vplyv na konečnú cenu tovaru.

20 Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalovaný mal dôvodne za to, že svedok L. vystupoval za žalobcu, konal v jeho mene, zastupoval žalobcu pred žalovaným a žalovaný nemohol vedieť o prípadnom prekročení poverenia svedka L., ktorý zastupoval žalobcu v komunikácii o navýšenej cene košieľ. Žalovaný bol v dobrej viere, a nemal dôvod pochybovať o tej skutočnosti, že žalobca nemal vedomosť o novej skutočnosti týkajúcej sa zvýšenej ceny za jednotkový kus košeľe z Turecka. Z e-mailovej komunikácie medzi žalovaným a svedkom L. tak, ako je uvedené v jej predmete, je zrejmé, že sa týka výslovne ceny košieľ, resp. tovaru. Pokiaľ ide o plnenie z Turecka zo strany žalovaného a prijatie tohto plnenia zo strany žalobcu, ktorý predmetné košeľe ďalej dodal svojmu obchodnému partnerovi, je nepochybné, že nebol daný žiadny racionálny dôvod, aby žalovaný plnil žalobcovi mimo vzájomného dojednanja svojvoľne a na vlastné riziko.

21 Z vyššie uvedených dôvodov dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že vyhovie žalobnému návrhu žalobcu iba v rozsahu 3.914,22 € s príslušenstvom a vo zvyšnej časti žalobu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov konania.

22 K dovolaniu žalovaného zaslal žalobca písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že dovolateľ si účelovo

prispôobil dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože celé jeho dovolanie je postavené na otázke posúdenia konania inej osoby v mene podnikateľa s poukazom na § 15 ods. 1, 2 Obch. zák., pričom podľa jeho názoru sa jedná o bežnú právnu otázku, ktorá je posudzovaná v množstve obchodných sporov vedených na súdoch vyššej alebo nižšej inštancie, a teda žalovaným uvedený dovolací dôvod neprichádza do úvahy.

23 Ďalej žalobca uviedol, že k skutkovým a právnym dôvodom účasti svedka L. sa vyjadroval počas celého konania, v rámci ktorého predložil množstvo vyjadrení a listinných dôkazov, ktoré preukazujú presný opak toho, čo uvádza vo svojich domnienkach žalovaný a rovnako túto skutkovú a právnu otázku správne posúdili aj súdy oboch inštancií. S poukazom na to, že „hypotetickú rozpornosť skutkových zistení“ posudzoval už odvolací súd vzhľadom na odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ CSP navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania.

24 K vyjadreniu žalobcu zaslal žalovaný svoje vyjadrenie (tzv. replika). Uviedol, že tvrdenia žalobcu sú zavádzajúce, keďže neuviedol ani jeden konkrétny prípad, v ktorom by súdy Slovenskej republiky riešili právnu otázku, ktorá sa týka zákonného splnomocnenia podľa § 15 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka. Podľa jeho názoru je daná prípustnosť dovolania v zmysle ním uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

25 K dovolaniu zaslal svoje vyjadrenie aj intervenient na strane žalovaného, ktorý sa v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalovaného v dovolaní.

26 Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

27 Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

28 Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

29 Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

30 Dovolanie podal žalovaný ako subjekt oprávnený na podanie dovolania v časti, v ktorej mu rozsudkom odvolacieho súdu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 33.701,65 € s príslušenstvom a súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania.

31 Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaný ním napáda rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu, t. j. aj v tej časti, v ktorej odvolací súd žalobu sčasti zamietol. Zároveň však navrhuje, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalovaný bude zaviazaný zaplatiť žalobcovi iba sumu 3.914,22 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 8.856,44 € od 01.01.2012 do 13.05.2015 a vo výške 8% ročne zo sumy 3.914,22 € od 14.05.2015 do zaplattenia. Vo zvyšnej časti žiadal žalobu

zamietnuť. O nároku na náhradu trov konania by mal dovolací súd rozhodnúť tak, že žalovanému a intervenientovi na jeho strane sa priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Z obsahu dovolania je zrejmé, že predmetom dovolacieho konania je iba nárok na zaplatenie sumy 29.787,43 € s príslušenstvom, pretože súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 22.319,90 € s príslušenstvom a vo zvyšku (čo do zaplatenia sumy 77.282,37 € s príslušenstvom) žalobu zamietol. Odvolací súd (na odvolanie žalobcu aj žalovaného) rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 33.701,65 € s príslušenstvom a vo zvyšku sa žaloba zamietla. Žalovaný súhlasí s tým, aby bol zaviazaný na zaplatenie sumy 3.914,22 € s príslušenstvom. Predmet dovolacieho konania preto tvorí rozdiel v sume 29.787,43 € s príslušenstvom (33.701,65 € - 3.914,22 €).

32 Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). V dôsledku vyššie spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Prípustnosť dovolania nastáva vtedy, ak dovolací súd sám dospeje k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. ním riešená právna otázka, má po právnej stránke skutočne zásadný význam, pričom v tomto smere nie je relevantný subjektívny názor dovolateľa.

33 Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí ísť - okrem vyššie uvedených podmienok - predovšetkým o otázku právnu (v žiadnom prípade nie o otázku skutkovú), pričom nesprávne právne posúdenie môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia.

34 Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP na vyriešenie právnej otázky „zákonného splnomocnenia svedka L. a jeho oprávnenia zmeniť cenu tovaru v mene žalobcu v rámci komunikácie prostredníctvom e-mailu“, ktorá podľa názoru dovolateľa nebola vyriešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu.

35 Podľa názoru dovolacieho súdu žalovaný síce právnu otázku náležite konkretizoval, avšak v skutočnosti sa dovolateľ dožaduje revízie skutkových zistení odvolacieho súdu. Jeho námietky totiž nesmerujú k tomu, že by odvolací súd nesprávne interpretoval ustanovenie § 15 Obchodného zákonníka. Je zjavné, že dovolateľ si citované ustanovenie vykladá rovnako ako odvolací súd (vyplýva to z bodu 15 odôvodnenia dovolania), avšak nesúhlasí so záverom odvolacieho súdu, že zistený skutkový stav v danom prípade nedáva žiaden podklad pre záver, že svedok L. bol poverený rokovať a konať o obchodných otázkach (cenotvorbe) za žalobcu (viď bod 26 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že odvolací súd z vykonaného dokazovania nezistil správne skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdil vo vzťahu k otázke zákonného splnomocnenia svedka L. a jeho oprávnenia zmeniť cenu tovaru v mene žalobcu v rámci komunikácie prostredníctvom e-mailu, nejedná sa o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné, resp. nesprávne zistenie skutkového stavu. Predložením vlastnej verzie skutkového stavu vo vzťahu ku konaniu svedka L. a jeho oprávneniu zmeniť cenu tovaru v mene žalobcu v rámci komunikácie prostredníctvom e-mailu, dovolateľ totiž nenapáda právne posúdenie veci, ale skutkové zistenie.

36 Obdobne, pokiaľ dovolateľ odvolaciemu súdu vytýka, že nesprávne vyhodnotil vykonaný dôkaz - výpoveď svedka L. (bod 20 odôvodnenia dovolania) alebo že dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pokiaľ ide o možnosť zmeniť dohodnutú cenu v zmysle rámcovej dohody č. 1 (bod 22 odôvodnenia dovolania), nejde o prípustný dovolací dôvod, ktorým by bolo možné (de lege lata) odôvodniť podané dovolanie.

37 Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že v zmysle ustanovenia § 442 CSP je dovolací súd viazaný

skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V dovolacom konaní preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovolaním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Základnými odvolacími námietkami žalovaného sa odvolací súd podrobne zaoberal v odôvodnení svojho rozhodnutia napriek tomu, že už rozhodnutie súdu prvej inštancie dalo odpovede na odvolacie námietky žalovaného. Skutkovým základom každého súdneho rozhodnutia je súhrn skutkových zistení, ku ktorým súd dospel v priebehu konania. K skutkovým zisteniam súd dospieva posúdením (vyhodnotením) skutkových poznatkov, ktoré získava najmä dokazovaním. Dôkaz slúži na preukázanie skutočností, ohľadom ktorých nesie účastník dôkazné bremeno. Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Spôsob vykonávania dokazovania a vykonania alebo nevykonania toho-ktorého dôkazného prostriedku však určuje súd v závislosti od toho, či jeho vykonanie je relevantné a efektívne pre rozhodnutie sporu vo väzbe aj na ďalšie dôkazné prostriedky, ktoré boli vykonané a či tieto sú postačujúce pre rozhodnutie sporu po vecnej stránke.

38 Dovolací súd zároveň poukazuje na bod 27 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom odvolací súd výslovne uviedol, že otázku, či bol svedok L. oprávnený konať za žalobcu, považuje v konečnom dôsledku za nerozhodnú, a to z dôvodov, ktoré uviedol v bode 27 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. To znamená, že bez ohľadu na to, či by išlo o právnu otázku alebo nie, jej riešenie nebolo rozhodujúce (kľúčové pre rozhodnutie) v danej veci.

39 Nesprávne právne posúdenie pritom môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia. Ak bude dovolateľ tvrdiť, že súdy z vykonaného dokazovania nezistili správne skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdili, a to vo vzťahu k riešeniu niektorej právnej otázky, nepôjde o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné zistenie skutkového stavu.

40 Námietky dovolateľa sú zamerané výlučne na skutkový stav a osobitosti prejednávanej veci. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že „právna otázka“ tak, ako je formulovaná a vyplýva z obsahu dovolania - nepredstavuje otázku zameranú na interpretáciu alebo aplikáciu konkrétneho zákonného ustanovenia, ktorá je predpokladaná v § 421 ods. 1 CSP spôsobom zadefinovaným judikatúrou dovolacieho súdu (uznesenie sp. zn. 3Cdo/158/2017), ale sa jedná o skutkovú otázku, ktorú dovolací súd nie je oprávnený riešiť.

41 Keďže pristúpiť k dovolaciemu prieskumu je dovolací súd oprávnený len v prípade zákonom predpokladaného riadneho vymedzenia dovolacích dôvodov, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd uzaviera, že dovolanie podané žalovaným nespĺňa kvalitatívne požiadavky kladené zákonom na dovolanie v časti vymedzenia dovolacích dôvodov.

42 Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovaného neobsahuje zákonné vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, preto dovolanie žalovaného proti napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol bez toho, aby sa zaoberal vecnou dôvodnosťou dovolania.

43 Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

44 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.